

ERIK AXEL KARLFELDT

Hans öga är mörkt som bäckens göl,
hans hy som det mustiga gamla öl.
Till mötes mön han träder:
”På jaktens vilda stig
hur mildt din anblick gläder
en bragdens man som mig!”

Hon blickar upp med trots och förakt.
”Du är alltså det demoniska väsen
som härjar denna välsignade trakt.
Jag sett dina blodiga spår bland gräsen
som en lingonskörd, i förtid mogen.
Med fasa jag hör dina åskor i skogen,
då mordiska viggas du kastar.
Du onde, skumme man,
jag ur din åsyn hastar,
så fort jag flykta kan.”

Hon drager åt sig sin ljusa kjol,
sin sommarkjol, buren för första gången,
och trippar bort genom strimmor av sol,
som leka i vattensilet på gången.
Men jägaren följer, spak i sitt mod.
”Ack, se icke till mina grönskande kläder,
min krigiska ståt och hattens fjäder!
Väl flög i skogarna vida mitt lod,
men aldrig jag gjutit en varelses blod;
fördöme mig, om jag fördärvat en kråka!
Mitt väsens djupa mystär du vet,
förgät all fruktan och bitterhet.
Ty nu är vårens tid:
hur sällt varann att råka
i gamman och i frid!”